

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΙΝΑΚΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΠΡΟΚΟΠΗΣ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΒΑΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Ας τήν έπιστήμη, παιδί μου, είπε ο Προκόπης. Μωρέ τί μανιά σ'ας κόλλησε όλους σας εδώ πέρα με τήν έπιστήμη! “Ας είνε όμως... “Ακουσέ με, παιδάκι μου. Ξέρεις πόσο σ' αγαπούσα;

—Γιατί μου τό λές αυτό; ρώτησε συγκινημένη ή Ριρή. Δέν μ' αγαπ'ας πειά;

—Δηλαδή ναι... όχι... ναι, αποκρίθηκε μπερδεμένα ο Προκόπης. Σ' αγαπώ δηλαδή. Και γι' αυτό έλπίζω πώς θά μου πής τήν αλήθεια σ' ό,τι σε ρωτήσω.

—Ναι, θά σου πώ τήν αλήθεια.

—Ξέρεις τί θέλω νά σ' έρωτήσω, παιδί μου. Γι' αυτό που συμβαίνει. Αυτό τό άξαφνο που δέν τό περίμενε κανείς. Τό άξαφνο λέω και τ' ανάποδο, γιατί ανάποδο είνε κι' άς τσαμπουνά ή ό,τι θέλει ή έπιστήμη. Θέλω νά πώ, παιδί μου πώς ο Γιάννης μου είνε πολύ στενοχωρημένος μ' όλ' αυτά. Πάει νά σκάση!...

—Αλήθεια;

—Ναι, παιδάκι μου.

—Πέστε μου τότε τί πρέπει νά κάμω; Και νά είσθε βέβαιος πώς θά τό κάνω μ' όλη μου τήν καρδιά.

—Έμένα ρωτ'ας, παιδί μου; Αυτά μιά γυναίκα τά θρίσκει μόνη της. Ξέρεις τί μου είπε ο Γιάννης γι' αυτό που συμβαίνει; Μου είπε: «Νοιώθω πώς έσπασε κάτι μέσα μου». “Ε, αυτό που σπασε, έσύ μπορείς νά θρής τήν αλοιφή νά τό κολλήσης.

“Η Ριρή ήταν κατασυγκινημένη.

—Τόν αγαπώ τόν Ζάν, μπαμπά, είπε. Τόν αγαπώ και θά τόν αγαπήσω άκόμα περισσότερο, φτάνει νά φύγουν με τόν καιρό όλες αυτές ή κακές έντυπώσεις.

—Θά φύγουν, παιδί μου, θά φύγουν. Δέν φταίς, έξ' άλλου έσύ γιά ό,τι συμβαίνει. Φταίει τό σπίτι μέσα στο όποίο έζησες. Αυτό δέν είνε σπίτι, κόρη μου. Αυτό είνε άρτζι-βουρτζι και λουλάς.

—Τί θά πή αυτό, μπαμπά;

—Αυτά είνε τά δικά μου γαλλικά. Τί νομίζατε, δηλαδή, πώς μονάχα έσείς θά μιλάτε ξένες γλώσσες; Λοιπόν; Τί λές; Συμφωνείς νά περάσουμε σφουγγάρι στά περασμένα; Μετά όμως, στο μέλλον τί θά γίνη; Θέλω νά μου τό πής καθαρά. Θέλω παστρικές κουβέντες.

“Η Ριρή σήκωσε τό κεφάλι της και τόν κύτταξε δακρυσμένη.

—Θά γίνη αυτό που πρέπει μπαμπά, είπε. Νάσαι βέβαιος γι' αυτό. Είνε στιγμές που θέλει κανείς νά ξεφύγη από ένα πρώτο σφάλμα, νά εξαγκυστρωθή, νά λυτρωθή, νά γλυτώση...

—Πολύ καλά. Πρόσεξε όμως... “Η ζωή του παιδιού μου, ή εύτυχία του, τό είναι του θρίσκονται στά χέρια σου.

Τή στιγμή αυτή παρουσιάστηκε ο καμαριέρης και άνήγγειλε:

—“Ο στρατηγός Στασινός.

—“Ας περάση, είπε ο Προκόπης.

Και γυρίζοντας στη Ριρή τή συμβούλεψε:

—Σκούπισε τά μάτια σου νά μη φαίνεσαι δακρυσμένη και πήγαινε νά βοηθήσης τή μαμά σου. Θά τά ξαναπούμε.

—Ναι, πρέπει νά ξαναμιλήσουμε, είπε ή Ριρή φεύγοντας.

Μπήκε μέσα τώρα ο στρατηγός Στασινός.

“Ο Προκόπης έτρεξε νά του σφίξη τό χέρι.

—Καλώς τό στρατηγό! φώναξε πρόσχαρα. “Εκανα μαύρα μάτια νά σε δώ. Μου κακοφαίνεται ξέρεις όταν δέν περνάς. Νοιώθω πώς κάτι μου λείπει.

—Κι' εγώ, φίλε μου, του αποκρίθηκε με έγκαρδιότητα ο στρατηγός. Σπάνια συμπάθησα έναν άνθρωπο εύθυσ από τήν αρχή, όπως συμπάθησα έσ'ας.

—“Ελα... έλα νά τά πούμε ένα χεράκι, πριν φτά-

σουν οι καλεσμένοι.

Κάθησαν μαζί σ' έναν καναπέ κι άναψαν τσιγάρο.

—“Εχετε μιά ειλικρίνεια, όμως, τις πιό πολλές φορές, αλλά έμένα μ' άρέσει, είπε ο στρατηγός στον Προκόπη.

—Ξέσκεπο καλύβι βλέπεις, άποκρίθηκε ο Προκόπης. Είμαστε άπ' τήν ίδια ράτσα. Πώς τά περνάς λοιπόν;

—“Ασχημα, φίλε μου.

—Γιατί;

—Γιατί λέει; Γιατί εδώ είνε δυό κόμματα κι' εγώ δέν είμαι με κανένα. “Ετσι με ντουφεκάνε και τά δυό. Δέν μου μένει παρά μόνον ή παρηγοριά πώς είμαι νέος.

—Νέος! ξεφώνισε μ' έκπληξι ο Προκόπης.

—Ναι, ναι. Μην κυττάς τ' άσπρα μου μαλλιά. Τήν έπετηρίδα νά κυττάξης. Είμαι στο άριστερό. Μ' έχουν καθαλλήσει όλοι. Βαρέθηκα πειά. Θέλω νά τά πετάξω. Και γι' αυτό ήρθα άπόψε εδώ. Θέλω νά σε παρακαλέσω γιά κάτι.

—Μίλα έλεύτερα.

—Θέλω νά με βάλετε στά πετρέλαια.

“Ο Προκόπης έμεινε μ' άνοιχτό στο στόμα.

—Ποιά πετρέλαια; ρώτησε σαοτισμένος.

Μά συνήρθε άμέσως.

Κατάλαβε τή γκάφα του.

—“Ω, διάβολε! Τό ξεχάσα, φώναξε. “Α, ναι, ναι, βέβαια καλά λές τά πετρέλαια. Μά... θρωμάνε ξέρεις. Σε παίρνει ή μπόχα από δώ ως τό Τατόι. Πούφ!...

“Ο στρατηγός κούνησε τό κεφάλι του.

—Μήπως εκεί που είμαι μοσχοβολούνε; είπε.

—Κ' ύστερα είνε και τό άλλο, έπρόσθεσε ο Προκόπης. Πετρέλαια είν' αυτά. Παίρνουνε άξαφνα φωτιά... Φλόγες θεόρατες ξεπετάγονται άπ' τή γή και σε κυνηγούνε και δέν ξέρεις τί νά κάνης. “Αμ' τί νομίζεις, στρατηγέ μου; Γιά κάτι τέτοια έφυγα από τή Ρουμανία. “Αφοψ' μου τό λές όμως θά κυττάξω. “Ωστόσο...

Δίστασε γιά μιά στιγμή και κατόπιν ρώτησε:

—“Ηθελα νά πώ επιμένεις νά μπής, σώνει και καλά στά πετρέλαια; Δέν θάταν καλύτερα νά κυττάξουμε γιά τίποτε άλλο; Τίποτε καλύτερο;

—Εύχαριστώ, εύχαριστώ, είπε ο στρατηγός. Κάνε όπως καταλαβαίνεις. Δέν θά ξεχάσω ποτέ τήν καλωσύνη σου.

Σώπασαν.

—Και με τήν καινούργια φαμίλια πώς τά περνάς; ρώτησε σε λίγο ο στρατηγός.

—Δόξα σοι ο Θεός! αποκρίθηκε ο Προκόπης. Καλά, δόξα τώ Θεώ!...

“Εσκυψε συγχρόνως πιό κοντά του και του ψιθύρισε έμπιστευτικά:

—“Επειδή είσαι ντόμπρος άνθρωπος θά σου πώ και κάτι παραπάνω. Θά σου άνοιξω τήν καρδιά μου. Νά... δηλαδή... πώς νά τό πώ, μ' έχουν σκάσει με τό σόι τους. Γιά πές μου λοιπόν έσύ που τους ξέρεις από που κρατάει ή σκούφια τους;

—Χμ... έκανε ο στρατηγός. Σε κάτι τέτοιες περιστάσεις πρέπει νά προσέχης πολύ τά όνόματα. Είνε δηλωτικά επαγγελματών. Μελάς π. χ., θά πή αυτός που πουλάει μέλι, Ζαΐμης θά πή εισπράκτορας. “Ετσι τους λέγανε επί Τουρκοκρατίας. Σούτσος θά πή νερούλας, από τό τούρκικο «σού» που θά πή νερό.

—Και Καλαντζής;

(‘Ακολουθεί)

